

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/96/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711200405
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8711200405.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Petra Straku a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu Mgr. A. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom V. č. XXX/XX, I., proti žalovanej JUDr. K. J., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom D. X, XXX XX N., o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 8. 3. 2012, č. k. 2C 61/2011-168 takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal.

Prvostupňový súd z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca tvrdil, že k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv došlo pasážou obsiahnutou na strane 100 prvý odsek, odôvodnenia rozsudku Okresného súdu v Poprade zo dňa 04.03.2005, č.k. 10C/244/2002-97, ktorá časť je podľa žalobcu nepravdivá. K tvrdenému zásahu tak malo dôjsť v súvislosti s rozhodovacou činnosťou súdu - žalovanej ako zákonnej sudkyne v predmetnej veci. Žalovaná ako zákonná sudkyňa v predmetnej veci plnila povinnosti uložené jej zákonom, výkon zákonnej povinnosti je potrebné považovať za okolnosť, ktorá vylučuje neoprávnenosť zásahu. V rámci tejto zákonnej povinnosti § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ukladá povinnosť hodnotiť dôkazy. Odôvodnenie rozhodnutia umožňuje súdu a v danom prípade žalovanej vykonávať jej funkciu, teda jasne a podrobne vysvetliť, aký skutkový stav bol v danom prípade zistený a aké je jeho právne posúdenie. Možnosť preskúmať, či jednotlivé dôkazy vykonané v občianskom súdnom konaní, hodnotil súd - žalovaná ako zákonná sudkyňa - vo svojom rozhodnutí správne, prislúcha iba nadriadenému súdu pri rozhodovaní o riadnych, či mimoriadnych opravných prostriedkoch, nie súdu v občianskom súdnom konaní vo veci ochrany osobností, v opačnom prípade by tento súd neprípustne zasahoval do právomoci nadriadených súdov. V danom prípade žalovaný využil všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, následkom čoho bol sporný rozsudok zrušený. Na podporu správnosti týchto záverov súd prvého stupňa poukázal na ustálenú súdu prax, konkrétne Zborník stanovísk III str. 197, v zmysle ktorého nebolo by možné pripustiť žalobu na ochranu osobnosti pre obsah vydaného rozhodnutia (odôvodnenia rozhodnutia) proti orgánu, ktorý je povolaný také rozhodnutie urobiť. Náprave tu slúžia opravné prostriedky proti rozhodnutiu, prípadne návrh na opravu dôvodov rozhodnutia súdu podľa ustanovenia § 165 O.s.p. Obdobným spôsobom rozhodol aj NS ČR vo veci sp. zn. 30Cdo 1712/2004. Keďže samotný spôsob vykonania zásahu žalovanou nemožno posúdiť ako neoprávnený zásah do osobnostných práv, v konaní nebol

preukázaný predpoklad úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti „neoprávnenosť zásahu“, preto súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní nezaoberal, či tento zásah bol objektívne spôsobilý, alebo dokonca aj spôsobilí ujmu na právach chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka žalobcu. Na základe uvedených skutočností v súlade s citovanou právnou úpravou súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Odvolateľ v odvolaní okrem iného poukázal na to, že žalobou sa domáha, aby sa mu žalovaná písomne ospravedlnila za nepravdivý výrok, ktorý uviedla v odôvodnení rozsudku, v ktorom žalovaná uviedla, že „ďalej súd mal preukázať, že odporca sa nespráva k navrhovateľke tak, aby nenarušoval jej rodinné a občianskoprávne vzťahy, o čom svedčí aj list zo dňa 19. 9. 2001, v ktorom odporca vyzýva navrhovateľku na vypratanie hnutelných vecí uložených v prízemí rodinného domu, kde uviedol, že mu bránia v riadnom užívaní uvedeného prízemí a on ako vlastník s tým nesúhlasil, aby tam boli uložené. Ďalším listom zo dňa 7. 4. 2000 žiada navrhovateľka odporcu, aby jej predložil kľúče od brány, a preto žiada písomne, lebo s ňou nekomunikuje. Odporca sa k navrhovateľke správa v rozpore s dobrými mravmi. Ako aj sám uviedol na pojednávaní, o matku sa nestará, len sa pozdraví. Odvolateľ ďalej poukázal na znenie zápisníc z uvedeného konania, z ktorých je zrejmé, že okolnosti uvádzané v rozsudku sa nezakladajú na pravde. Ďalej poukázal na to, že podľa jeho názoru žalovaná neoprávnené zasiahla do jeho osobnostných práv, keď podľa jeho názoru odstránila zo spisu fotokópiu notárskej zápisnice spísanú notárkou promovanou právničkou V. N. a fotokópie notárskych zápisníc spísané notárom JUDr. Šteranom Siskovičom. Odvolateľ ďalej poukázal na to, že žalovaná lživými a hanlivými výrokmi na jeho osobu v odôvodnení ňou vydaného rozsudku, ako aj postupom v tomto konaní porušila všetko, čo porušiť mohla, čo potvrdil tak súd dovolací, ako aj odvolací zrušením rozsudku v celom rozsahu a prikázaním žalovanej vykonať všetky dôkazy tak, ako ich odvolateľ navrhol. Odvolateľ ďalej poukázal na to, že žaloba, ktorou sa domáha ospravedlnenia voči žalovanej, nesmeruje na obsah odôvodnenia rozhodnutia, ako to určuje § 157 ods. 2, ale na lživé a ničím nepreukázané výroky žalovanej, ktoré v odôvodnení predmetného rozsudku nemajú čo hľadať a ktoré tam uviedla svojvoľne nad rozsah zisteného a v konaní preukázaného stavu a samozrejme, pokiaľ by žalovaná hodnotila dôkazy v súlade s ust. § 132 O.s.p., neuviedla by tieto lživé a ničím nepreukázané tvrdenia a on by nemal dôvod uplatniť si voči žalovanej právo na ochranu jeho osobnosti, najmä občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Odvolateľ ďalej poukázal na to, že žalovaná ako sudkyňa nemá imunitu na svojvoľné a lživé výroky uvádzané v odôvodnení rozhodnutia a súd mu nemôže právo domáhať sa ochrany proti takýmto lživým výrokom odňať. Ďalej odvolateľ poukázal na to, že v tomto konaní poukázal, že predmetom konania 10C 244/2002 je určenie neplatnosti darovacej zmluvy ako absolútne neplatnej podľa ust. § 38 ods. 2 OZ, ktorej posúdením je právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche a nie určenie neplatnosti darovacej zmluvy pre dôvody uvádzané v § 630 OZ. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Co 25/94 (R 34/96). Základným predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 13 OZ je existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu na osobnostných právach chránených v § 11 a nasl. OZ, pričom žalovaná nemá zo zákona výnimku, aby ako sudkyňa mala právo neoprávnené do jeho osobnostných práv zasahovať a svojimi ničím nepreukázanými výrokmi, jeho práva poškodzovať, prípadne na svojich lživých výrokoch zotrvať, nakoľko žalovaná doposiaľ svoje lživé výroky nezmenila. Odvolateľ má za to, že prvostupňový súd nesprávne právne vec posúdil, pokiaľ si za základ zamietnutia žaloby zvolil rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 3Cdo 1712/2004 a zamietnutie žaloby odôvodnil aj Zborníkom stanovísk III str. 197 z dôvodu neprípustnosti žaloby na ochranu osobnosti pre obsah vydaného rozhodnutia (odôvodnenia rozhodnutia), nakoľko v konaní 10C 244/2002 sa odvolací ani dovolací súd lživými výrokmi žalovanej nezaoberali a na tieto výroky odvolací súd ani dovolací súd neprihliadal, pretože na to nemali jediný zákonný dôvod, aby tieto lživé výroky žalovanej preskúmavali. Z dôvodov pre odvolateľa relevantných tak, ako vyššie uviedol, považuje žalobu na ochranu osobnosti podanú voči žalovanej naďalej za dôvodnú.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a odvolanie navrhovateľa zamietol.

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené.

Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v ostatnom odkazuje.

Na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na to, že i v prípade, ak by súd, resp. sudca nesprávne vec právne posúdil a nesprávne vyhodnotil dôkazy, avšak použil odôvodnenie takto nesprávneho právneho posúdenia a nesprávne zhodnotených dôkazov, tak len pre takúto okolnosť žalobca v konaní o ochranu osobnosti nemôže byť úspešný.

Isteže tak, ako žalobca uvádza vo svojom odvolaní, sudca pri svojom rozhodovaní a uvádzaní okolností a skutočností v odôvodnení rozhodnutia nepodlieha žiadnej imunite v súvislosti so zodpovednosťou za prípadný zásah do osobnosti účastníka konania. Odôvodnenie rozhodnutí by sa v zásade malo zaoberať len vecnou stránkou prejednáwanej veci, jej právnym posúdením a ďalšími okolnosťami tak, aby rozhodnutie bolo spravodlivé, zákonné a zároveň pre účastníkov zrozumiteľné a presvedčivé.

Keďže v danej veci zo strany žalovanej nešlo o neoprávnený zásah do osobnostných práv, tak potom aj súd prvého stupňa správne postupoval, ak sa v ďalšom konaní nezaoberal, či uvedený zásah bol objektívne spôsobilý alebo dokonca aj spôsobil ujmu na právach chránených ust. § 11 a nasledujúce OZ.

Za takejto situácie, ak odvolacie námietky odvolateľa sú neopodstatnené, tak odvolací súd postupom podľa § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. a vychádzajúc zo zásady úspešnosti odvolací súd úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.